

Kristian II Tyrann och Jörgen Kock.

Historisk Novell af LODBROK.

(Forts. från förra numret).

Den historiska skildring som här framträder, kommer att röra sig inom den tid, då brytningen mellan den gamla katolska och den nya lutherska kyrkoläran pågick.

Malmö hade redan då (på 1500-talet) sitt nuvarande namn och läge. Förut hade denna stad legat på något afstånd från hafvet. Konung Erik Menved flyttade den till platsen Skvalperup, ett namn, som den nya staden behöll en tid bortåt, till dess det småningom blef en sedvänja att kalla den Östra Malmö till skillnad från gamla staden eller Västra Malmö. Det var år 1319, som staden flyttade till Skvalperup, och samtidigt började grundläggningen af St. Petri kyrka, hvilken ännu i dag utgör en prydning för staden. En skildring af Malmöstadens öden förtäljer, att kring det nya, ståtliga templet flyttade efter hand invånarna från den äldre stadens sina bopålar; sliggen var denna helt och hållet utrymd, och vid midten af fjortonde seklet upphörde gamla Malmö att omnämnas. Snart hade t. o. m. spårerna efter dess läge försvunnit. Endast ett öde kapell stod vid reformationstiden ännu kvar i "magistratsängarna".

Tydligt är att en stad af så stor betydelse för handeln, en stad, hvilken därjämte var belägen i det rikaste landskap Norden, skulle förr eller senare blifva ett tvisteämne för konungarna i Nordens riken.

Under loppet af trettonde och fjortonde seklerna var staden Malmö i många år svensk tillhörighet. Danske konungen Erik Plogpänings dotter Sofia medförde staden Malmö såsom fidejucum, då hon år 1260 förlovade sig med svenske konungen Waldemar Birgersson. Det var egentligen svenske konungen Magnus Smek, som skänkte bort Malmö till Danmark. I Danmark regerade då Waldemar IV. Atterdag — en mästare i diplomatiska konstgrepp. Oaktadt han två gånger afsagt sig alla anspråk på Skåne och bekräftat Sveriges besittning därpå, narrade han kung Magnus Smek att utan ersättning åter till Danmark afstå denna provins och utlämna de dokument, på hvilka Sveriges rätt till densamma grundade sig.

Vid tiden för vår berättelse stod i spetsen för borgerskapet i Malmö en man af stor förlagenhet och en viss förmåga såsom politiker. Hans namn var Jörgen Kock. Kung Kristian den andre... gemenskapen känd under namnet Kristian Tyrann... förordnade honom år 1518 till kunglig myntmästare, och när bemäde 0-milde konung den 13 april 1523 begaf sig åstad till utlandet för att mot sin upproriska adel och sitt upptidsiga prästerskap söka hjälp och undsättning förordnade han myntmästaren Jörgen Kock till borgmästare — ett förtroende, som visar, att konungen ansåg mannen vara icke allenast en talangfull personlighet, utan jämval en honom personligen tillgiven man. Våra läsare få under berättelsens förtgång se, huruvida Kock motsvarar konungens förhoppningar eller icke, vi bland de personer, som vi komma att presentera för våra läsare intager denne på sin tid maktige och inflytelserika man ett af främsta rummen.

Så gå vi nu att framställa denna, för den upprörda tiden karaktäristiska skildring, i hvilken konungar, jesuitier och munkar, borgare och sjöman, matronor och jungfrur tåla om att vinna läsarens intresse.

En innehållsrik handske.

En dag under förra hälften af april månad år 1523 rådde stor uppståndelse i Köpenhamn. Jyllands adel, samlad i Viborg, hade beslutat uppsäga konung Kristian II all tro och lydnad samt erbjuda danska kronan åt Kristians farbroder, hertig Fredrik af Holstein. Och denna dagen hade uppsägelsebrevet blifvit till honom öfverlämnadt. Ryktet därom hade med ljungeldens snabbhet spridit sig i den danska huvudstaden. Öfverallt... på gatorna och vid hamnen, på promenaderna och på krogarna... talades icke om något annat.

De underbaraste sagor berättades om, huru det tillgick, när uppsägelsebrevet öfverlämnades. Sanningen var, att det tillgick så, som vi nu ämnas skildra.

Den omilde konungen, hvilken dock kanske i själfva verket icke var så omild, som prästerskapet, hvars makt han kringskuret, och den maktlystna adeln påstodo och som historien har efter dessa sagesmäns försäkringar påstått, denne under slutet af sin lefnadshana olycklige konung hade mottagit i nådigi audiens herr Magnus Munk, ägare till åtskilliga slott och gårdar i Danmark och Skåne.

Kung Kristian kunde vid dryckesbordet vara en treflig herre. Mången munter visa sjöng han under detta dryckesgille i herr Munks sällskap. Och månet mustigt skämt gick öfver de kungliga läpparna.

Den aftonen var han gladare till sinnes än någonsin. Allt tycktes lugnt och stilla i Danmark och Skåne, som då var en dansk provins. Fred rådde med alla främmande makter. Lybeckarne, som föregående år gjort ett härjande infall på Seland och i Skåne, hade Kristian besegrat med den här. Bönderne reste till hans och rikets undsättning. Med få ord... konungen tyckte sig hafva skäl att vara glad och att med lugn blicka hän mot framtiden.

Så mycket tryggare tyckte han sig kunna vara, som han... misstroende sin trogna allmog... kallat in i riket främmande legoknekter, på hvilka han menade sig kunna mera lita i farans stund. Men han gjorde sin danska allmog orätt. Den hade honom att tacka för sin frihet. Bönderne, säger historieskrifvaren Fryxell, hade förut blifvit sålda, köpta och handterade som osjälige djur. Kristian "Tyrann" påbjöd, att hvar och en man i hans rike skulle vara fri herre öfver sig själf. Därför voro också hans bönder honom trofast tillgifna, under det att hans adel, som förlorade sina trålar, och prästerskapet, hvars inkomster och makt af Kristian betydligt inskränktes, hatade honom med oförsonlig bitterhet. Det katolska prästerskapet var mot honom afvigt, äfven därför att Kristian hyste sympatier för den lutherska läran, som just vid denna tid hade börjat göra sitt segertåg i norra Europa. Men Kristian, hvars förnämsta rådgivare var den bekanta Sigbrit, litade på sina främmande trupper och på allmogens trohet. Och därför var han nu glad och munter, medan pöklarna fylldes och tömdes i sällskap med Magnus Munk. Men hade kungen ant, hvad denne bar inom sig och hvilket ärende han den gången hade till konungens borg, skulle han icke så muntert sjungit:

När nattens dok har fallit och alla stjärnor små
På himlens fäste stiga, de fagra tårnor gå
Att hjärtvännens sluta ut sin trogna famn
Och hvika i hans öra så kärleksfulla namn.

Icke alla konungens visor denna afton voro af så oskyldig beskaffenhet som denna. Ej heller sparade herr Magnus Munk på sitt förstånd.

Emellanåt samtalades dock om mera allvarliga ting. Och så kom äfven en och annan tilldragelse i det numera för Kristian (tack vare Gustaf Wasa och svenska allmog) för alltid förlorade Sverige på tal.

Den dumma svenska allmogen, yttrade konungen, förstod aldrig hur väl jag menade med den, då jag i Stockholm låt halshugga en mängd af deras adliga forttyckare. Om Sverige hade en enda klok historieskrifvare, skulle Stockholms blodbad, som det här kallas, inskrifvas i tideböckerna såsom den bästa och för landet nyttigaste af alla mina lefnads gärningar.

Munks ögon tändrade. Det var af raseri och hat. Kristian, om han märkte det, menade, att det var bifall och beundran, som stodo att läsa i dem. Men ehuru Magnus Munks inre var upprörd, voro hans drag stela och hans yttranden innehöllo endast bifall till de ord, det behagade hans kunglige värd att falla. Dessutom uppehöll konungen sig icke länge vid så allvarliga ting. Han låt för tjugonde gången fylla bägarna och sjöng:

Så vandra nattens timmar och stjärnehärad gå
Och solen stiger sakta på himmelen den blå;
Då flyr den unga tårnen, så rosenrod om kind,
Så snabb och lätt hon lilar som skogens unga hind.

Långt fram på natten fortsattes detta glada dryckesgille i konungens borg, och midnattstimmens har redan slagit i alla Köpenhamns kyrktorn, innan konungen finner det vara tid att bryta upp och gå till hvila.

En härlig afton, min vän, behagar konungen yttra till den vid afskedet djupt och underdåligt bugande Magnus Munk, hvilken af en tillkallad kammartjänare ledsagades ut ur slottet. Medan konungen väntar hans återkomst för att biträda vid afklädningen, afdrager han med högsteigen hand sin lifrock och kastar den vårdslöst på ett bord. Då varseblef han, att på detta bord låg en handske. Af färg och storlek såg han, att den icke tillhörde honom själf.

Den gode Munkens glömde sin handske, yttrade han. Nå... så mycket bättre! Han är en glad och treflig dryckesbroder och är välkommen tillbaka! Man säger ju, att den, som glömmar kvar någonting, kommer snart igen.

Och så fortsatte han afklädningen. Kammartjänaren återkom och snart hvilade konungen i sömnens och glömskans armar. Hans sömn var lugn. Hans drömmar voro ljufva.

Men följande morgon fick han veta, hvad den kvarglömda handsken hade att betyda. Den var den budbärare, som förkunnade honom tilldragelser, hvilka skulle kosta honom hans återstående kronor. Den svenska hade han redan gått förlustig.

Konungen hade lämnat bädden. Småsvennerna räckte honom det ena plagget efter det andra och knöto efter hand de band, hvarmed den tidens dräkter sammanhölls. Under dessa göromål föll Munks kvarglömda handske i handen på en af småsvennerna, som därvid utropade:

— Hvem tillhör den här?!

Kung Kristian hörde uttrycket, vände på huvudet och blef genast varsehanden. Svennen hade redan tagit den i sin hand och lekte med den.

Det är Munkens handske, sade kungen. Svennen svängde handsken fram och tillbak, hvarvid ett sammanviket litet papper föll ur den och fög framåt golfvet.

— Hvad var det? utropade kung Kristian. Hvar kom det ifrån?... Tag hit det!

Det var ett fösegladt litet bref med adress till konungen, som blef märkbart blek, när han höll det i sin hand och betraktade det på båda sidor. Efter någon tvekan bröt han sigillet, öppnade brevet och läste:

"Hela Jyllands adel, här församlad för att öfverlägga om Danmark rikets tariff, har därunder endrättigt, efter tränga böner till Guds

moder och helgonen alla, fattat följande beslut, som härmed bringas Eder till kännedom och efterrättelse.

Enär veterligt är, att edert regemente ländertill adels förfärd, enär i hafven bevisat Eder vara en bönders och trälars bevågne herre, icke ett stöd för rikets adel, ej håller ett värn för våra af ålder adeln och ridderskapet tillhöriga privilegier och, slutligen, enär ett rike icke kan bestå, där icke en maktig adel finnes, som uppehåller konungamakten och skyddar kronans värdighet.

Så och i betraktande af alla edra öfriga förbrytelser förklara vi, här samlade rikens herrar, Eder icke längre vara Danmarks konung, kommande vi att från och med denna dag icke visa Eder någon tro eller lydnad.

Viborg Slott Maria Bebdelses dag anno efter Kristi födelse MDXXIII.

Uppsägelsebrevet var underskrifvet af en mängd adelsmän, tillhörande Danmarks rikaste och mest lysande ätter.

Brevet föll ur konungens hand. Han satt blek och stum och orolig. De uppvaktande svennerna, som af erfarenhet visste, att deras herre, när han såg ut på detta sätt, plågades af anfall af raseri, smogo sig ljudlöst ut ur rummet, och klokt handlade de härutinnan, ty sannolikt hade han icke skonat deras små personor, då han nu i ett raseri, som liknade vanvet, om det än icke i verkligheten var detta, gick löst på hvad som fanns i genaket. Möblerna voro af den tidens bastanta slag och stodo, någorlunda emot den kungliga handens slag och den kungliga fotens sparkar. Spegelarna voro af polerad metall och togo icke heller någon nämnvärd skada. Men en mängd mindre prydnadsartiklar, som tillsammans representerade en liten förmögenhet, skadades eller sönderslogs, så att golfvet snart var be täckt af spillror.

II.

I hvilket läsaen lär känna Malmöborgmästaren Jörgen Kock.

Vid samma tid, då konung Kristian läste de danska adelsmännens uppsägelse- och utmaningsbref, steg en medeltidens herre uppför slottstrapporna i tydlig afsikt att anhålla om företräde hos monarken.

Mannen var af en mindre vanlig längd. Hans kropp förrådade icke någon korpuslen, men hans breda axlar talade om en icke vanlig styrka. Hans ursprungligen svarta skägg hade börjat gråna. De skarpt markerade ansdragen förrådade viljekraft och ur de mörka ögonen lyste mod och djäfhed. Hans dräkt var prydd efter tidens sed, men förrådade dock, att dess ägare icke plågades skatta åt den färfaga, som vill med yttre glans ersätta hvad som brister i fråga om inre värde.

Då han passerade förbi vaktposten vid foten af trappan, sporde han:

— Träffas konungen?

— Så vidt jag vet tager han emot!

Väl uppkommen på höjden af trappan, mötte han en framtornande skara af konungens småsvenner. De kommo från de kungliga gemakerna, och vi hafva redan erfarit, hvarför de hade sådan brådska. Det var samma småsvenner, som befunno sig i konungens sängkammare då han läste uppsägelsebrevet.

— Hvad är på färde? frågade främlingen.

Men gossarne hade icke tid att svara. Den siste i skaran greps emellertid af främlingens starka hand och kvarhölls trots alla protester.

— Svärfa konungens lif i någon fara? sporde den audiensökande. Eller hvarför finner jag hans svenner lika skrämda som de jagade hararna på heden?

— Släpp mig lös!

— Ja unge vän... men först sedan du besvarat min fråga. Ju förr du gör detta, desto snarare blir du fri.

Svennen insåg sanningen i dessa ord och gaf en någorlunda fullständig beskrifning om tilldragelsen.

— Och hvem hade lagt brevet i handsken?

— Det vet jag icke.

— Var någon hos konungen i går kväll?

— Ja... herr Magnus Munk...

— Ah!... Då förstår jag allt.

Och påskyndande sina steg, ilade han framåt på vägar inom slottet, hvilka tycktes vara honom mycket bekanta, samt kom slutligen fram till den dörr, som ledde in i den kungliga sängkammaren. Ingenstades såg han någon människa. Dörren stod öppen och främlingen kunde höra bullret af utdelade slag samt klingande af glas och porslin, som sonderkrossades.

— Det var hög tid, att jag kom, mumlade den främmande och steg djärf, men lugnt in till konungen.

Då han på golfvet såg spåren af förordelsen och dessutom fann kung Kristian slyssat med ett högt öfver huvudet lyfta en tung porslinsvas, som också skulle krossas, steg han dristigt fram och yttrade:

— Herre konung!

Konungen hejdade sig och satte med darande hand vasen ned på ett bord, yttrande:

— Kommer du för att öka min sorg, Jörgen?

— Jag kommer för att å mina egna och Malmö borgerskaps vägnar gifva konungen försäkras om vår trohet samt för att anhålla om skydd för vår goda stad.

— Skydd! Kan väl jag skydda någon?... Jag?

— I ären ju vår konung...

— Jag är det icke längre.

— Underligt kommer min konungs tal mig före. Hvem har väl rättighet att skilja konungen från hans spira?

— Den rättigheten hafva Danmarks adelsmän tillvälat sig... Se där, min gode man! Las själf!

Och konungen räckte fram utmaningsbrevet.

— Jag har hört talas härom förut, yttrade främlingen, sedan han lugnt läst och därefter återlämnat brevet, och en del af mitt ärende var att underrätta min konung om hvad som är på färde.

— En del af ditt ärende, Jörgen Kock? Hvad har du då mera att omformåla? Har min uppstudsiga adel kanske redan bemäktigat sig mitt fasta slott Malmö?

— Nej, herre konung, icke ännu! Men de skånska adelsmännen samla sina skaror under anförande af Tyge Brahe, Axel Ulfstand och Holger Ulfstand. Det har redan kommit därhän, att eder farbroder, hertig Fredrik mottagit af dem konungahyllning...

— Den nidingen!... Hvar har detta skett? — På samma ställe, där Danmarks konungar så ofta blifvit hyllade... å Sankt Liberii hög vid Lund.

— Och af hvilka hyllades han där? Af borgare och bönder? Af tiggare och stafkarlar? — Nej, herre konung!... Af adel och präster!

— Så äro då borgare och bönder ännu trogna sin rättmätige herre och konung?

— För borgarna i Malmö vägar jag ansvara.

— Hvertill bätar väl det? utropade den misstroende konungen. Malmö är ju blott en enda af de skånska staderna. Eller kunnen I, käre Jörgen Kock, gå hos mig i ansvar äfven för de andra staderna i Skåne?

— Tyvärr... nej! Alla utom Malmö ha hyllat den nye konungen. Men Malmö har starka befestningar och om min herre och konung tackes dit förlagga tillräckligt stor truppstyrka och ställa dem under en pålitlig mans befäl, så skola vi visserligen hålla Eder Malmö stad till handa under så lång tid, som min herre behöfver för att i Tyskland samla en tillräckligt stark här, med hvilken striden kan upptagas mot hertig Fredrik och hans anhang.

— Det är lönlöst att spjarna mot udden...

— Misstrosta icke! Ännu kan allt räddas. Skynda öfver till Tyskland och kom tillbaka med en stark här!

— Nåväl!... må mitt öde gå i fullbordan! Jag vill lyda ditt råd... och detta så mycket hellre som den kloke mor Sigbrit gifvit mig samma råd...

Men huru skall jag komma ut från min egen huvudstad utan att mina fiender lägga hinder i vägen därför?... Vän!... Jag vet, huru jag skall göra!... Jag vill, att I, min trogne Jörgen Kock, aflägger ett besök ombord på flottan...

— Flottan?

— Ja, tjugo stora, väl utrustade krigsfartyg ligga därute på redde... Ännu torde deras befäl och manskap vara trogna... Gå ombord och framför till dem min befällning, att...

— Ers höghet behagade besinna, att...

— Hvad nu?... Menar du, att de icke skola lyda mig?

— Visserligen skola de detta, men jag måste på något sätt kunna dokumentera mig såsom fullmaktig från deras konung...

— Nåväl... kan du skrifa?

— Visserligen kan jag det! Äljest skulle icke ens min konungs nåd kunnat göra mig till hvad jag är... myntmästare i Malmö.

— Har jag gjort dig till myntmästare, så kan jag och förvandla dig till borgmästare i din stad... Sätt dig nu ned och skrifi!... Papper finner du på bordet.

Och den nyutnämnde borgmästaren i Malmö skref efter konungens diktamen följande handlingar: först en befällning till flottans befälhavare att ögonblickligen göra flottan segelfärdig och därefter afvakta orders. Och sedan en i vederbörlig form affattad fullmakt för honom själf att vara borgmästare i Malmö.

Borgmästaren gick att utföra sitt uppdrag. Konungen som nu var betydligt mera lugn till sinnes, sysselsatte sig under denna och följande dagar med hofsamlandet och inpackandet af alla dyrbarheter, som kunde medföras på en ressa. Hans gemål gjorde på samma sätt. Den ena packlådan efter den andra blef nattetid bortförd från slottet. Ja, den från sitt land och sin huvudstad flyende konungen skall, på St. Fryxell, till och med hafva låtit nedtaga och på sin flykt medföra de forgyllta klot, som pryddo den kungliga bostadens tornspetsar.

Emellertid vilja vi i nästa kapitel skildra kung Kristians sinnesförändring och en annan af honom vidtagen åtgärd, som lände honom till ringa heder.

III.

De båda gråbrödrumunkarne.

Det samtal, som fördes mellan konungen och Jörgen Kock, hade icke varit så hemligt, som dessa föreställde sig. Påfvens anhang på den tiden hyllande, som man nog samt kan förstå, den jesuitiska och grundfalsa satsen, att "ändamålet gifver hälgd åt medlen", huru samvetslösa och oheliga dessa än månne i sig själfva vara. Och naturligt är, att man under en tid, då lutherska läran och kulten riktade angrepp mot katolicismens grundvalar, var mera ifrig än någonsin tillförne att omgifva maktiga och inflytelserika män med spioner.

Främst måste katolikerna hålla sin blick fast på kungaborgarna, hvartill i detta fall fanns så mycket större skäl, som konung Kristian II misstänktes för att hysa sympatier för den nya läran.

— Den rättigheten hafva Danmarks adelsmän tillvälat sig... Se där, min gode man! Las själf!

Och konungen räckte fram utmaningsbrevet.

— Jag har hört talas härom förut, yttrade främlingen, sedan han lugnt läst och därefter återlämnat brevet, och en del af mitt ärende var att underrätta min konung om hvad som är på färde.

— En del af ditt ärende, Jörgen Kock? Hvad har du då mera att omformåla? Har min uppstudsiga adel kanske redan bemäktigat sig mitt fasta slott Malmö?

— Nej, herre konung, icke ännu! Men de skånska adelsmännen samla sina skaror under anförande af Tyge Brahe, Axel Ulfstand och Holger Ulfstand. Det har redan kommit därhän, att eder farbroder, hertig Fredrik mottagit af dem konungahyllning...

— Den nidingen!... Hvar har detta skett? — På samma ställe, där Danmarks konungar så ofta blifvit hyllade... å Sankt Liberii hög vid Lund.

— Och af hvilka hyllades han där? Af borgare och bönder? Af tiggare och stafkarlar? — Nej, herre konung!... Af adel och präster!

— Så äro då borgare och bönder ännu trogna sin rättmätige herre och konung?

— För borgarna i Malmö vägar jag ansvara.

— Hvertill bätar väl det? utropade den misstroende konungen. Malmö är ju blott en enda af de skånska staderna. Eller kunnen I, käre Jörgen Kock, gå hos mig i ansvar äfven för de andra staderna i Skåne?

— Tyvärr... nej! Alla utom Malmö ha hyllat den nye konungen. Men Malmö har starka befestningar och om min herre och konung tackes dit förlagga tillräckligt stor truppstyrka och ställa dem under en pålitlig mans befäl, så skola vi visserligen hålla Eder Malmö stad till handa under så lång tid, som min herre behöfver för att i Tyskland samla en tillräckligt stark här, med hvilken striden kan upptagas mot hertig Fredrik och hans anhang.

— Det är lönlöst att spjarna mot udden...

— Misstrosta icke! Ännu kan allt räddas. Skynda öfver till Tyskland och kom tillbaka med en stark här!

— Nåväl!... må mitt öde gå i fullbordan! Jag vill lyda ditt råd... och detta så mycket hellre som den kloke mor Sigbrit gifvit mig samma råd...

Men huru skall jag komma ut från min egen huvudstad utan att mina fiender lägga hinder i vägen därför?... Vän!... Jag vet, huru jag skall göra!... Jag vill, att I, min trogne Jörgen Kock, aflägger ett besök ombord på flottan...

— Flottan?

— Ja, tjugo stora, väl utrustade krigsfartyg ligga därute på redde... Ännu torde deras befäl och manskap vara trogna... Gå ombord och framför till dem min befällning, att...

— Ers höghet behagade besinna, att...

— Hvad nu?... Menar du, att de icke skola lyda mig?

— Visserligen skola de detta, men jag måste på något sätt kunna dokumentera mig såsom fullmaktig från deras konung...

— Nåväl... kan du skrifa?

— Visserligen kan jag det! Äljest skulle icke ens min konungs nåd kunnat göra mig till hvad jag är... myntmästare i Malmö.

— Har jag gjort dig till myntmästare, så kan jag och förvandla dig till borgmästare i din stad... Sätt dig nu ned och skrifi!... Papper finner du på bordet.

Och den nyutnämnde borgmästaren i Malmö skref efter konungens diktamen följande handlingar: först en befällning till flottans befälhavare att ögonblickligen göra flottan segelfärdig och därefter afvakta orders. Och sedan en i vederbörlig form affattad fullmakt för honom själf att vara borgmästare i Malmö.

Borgmästaren gick att utföra sitt uppdrag. Konungen som nu var betydligt mera lugn till sinnes, sysselsatte sig under denna och följande dagar med hofsamlandet och inpackandet af alla dyrbarheter, som kunde medföras på en ressa. Hans gemål gjorde på samma sätt. Den ena packlådan efter den andra blef nattetid bortförd från slottet. Ja, den från sitt land och sin huvudstad flyende konungen skall, på St. Fryxell, till och med hafva låtit nedtaga och på sin flykt medföra de forgyllta klot, som pryddo den kungliga bostadens tornspetsar.

Emellertid vilja vi i nästa kapitel skildra kung Kristians sinnesförändring och en annan af honom vidtagen åtgärd, som lände honom till ringa heder.

En vacker och rätlig present.

EXTRA FINT

Brefpapper och kuvär

24 ark och 24 kuvär
med läskpapper i
elegant kartong, såndes
portofritt till en
hvar för endast... 40c

Scandia Novelty Company
46 Union Block, St. Paul, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronlandet i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagades 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.